

А. Родина

РАБОТНИКЪТЪ И НЕГОВАТА ПРЪХРАНА

С. 11

4.

София — 1928

РАБОТНИКЪТЪ И НЕГОВАТА ПРЪХРАНА

4.

София — 1928

Работникът и неговата прѣхрана.

„Защото работникът е достоенъ за своята прѣхрана“.

„Работникът е достоенъ за своята прѣхрана“. На пръвъ погледъ това изречение е просто, нѣма философски изразъ, но въ сжщностъ е много важно. Защо е важно? — Понеже прѣхраната съставлява единъ отъ сжществениѣ економически въпроси въ живота. Цѣлата съврѣменна култура се занимава съ въпроса за прѣхраната. Всички науки, въ своята цѣлоуность, сжщо тъй се занимаватъ съ въпроса за прѣхраната. Даже и религиознитѣ хора, като мислятъ за онзи свѣтъ, това е нѣщо случайно, нѣщо вметнато въ живота имъ. Отъ економическо гледище тѣхната религиозность прѣдставлява нѣкакво забавление, или нѣкакъвъ концертъ. Когато хората нѣма какво да правятъ, тѣ отиватъ на концертъ или на театръ. По сжщия начинъ, когато хората се наситятъ на обикновения животъ, тѣ ставатъ религиозни. Нѣкоя майка изгубва дѣтето си, става религиозна; нѣкой търговецъ изгубва капитала си, фалира, става религиозенъ; нѣкой професоръ изгубва службата си, пенсионира го, става религиозенъ; нѣкой философъ изгубва на стари години философията си, става религиозенъ; нѣкой човѣкъ изгубва знанието си, става религиозенъ; нѣкоя красива мома изгубва красотата си, става религиозна. Значи, всички фалирали хора въ живота си ставатъ религиозни. Като говоримъ за религията, ние не разглеждаме този въпросъ философски, но въ неговия дълбокъ смисълъ. Когато философътъ разглежда религията

*) Матея 10:10

отъ философско гледище, той мяза на нѣкой богать човѣкъ, който украсява своята кѣща. Обаче, красотата на кѣщата не подразбира красота въ живота, нито неговото подобрене.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Храната е единъ отъ важнитѣ елементи въ свѣта. Ето защо, доставянето на храната, въпросътъ за прѣхраната е една отъ труднитѣ задачи за човѣка. Питамъ: кои сж трудни и кои сж лесни нѣща въ живота? — Малкитѣ работи въ свѣта сж трудни, а голѣмитѣ работи сж лесни, защото много хора заедно ги правятъ, а не отдѣлнитѣ човѣкъ самъ. Често казватъ: еди-кой си човѣкъ гради кѣща. — Не, той самъ не гради кѣщата си, но около 50 — 60 души работници я градятъ. Тази работа е лесна за него, защото другитѣ хора я вършатъ. Вземемъ ли този човѣкъ мотиката и отиде самъ на лозето да копае цѣлъ день, най-малко десетъ прищипки ще излѣзатъ на ржката му.

И тъй, като изброява редъ принципи, редъ положения въ живота, Христосъ казва, че тия хора, у които съзнанието е пробудено вече, трѣбва да се отрекатъ отъ майка си и отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си, да се отрекатъ отъ всички стари, фалшиви разбирания и да приематъ новитѣ, истинскитѣ положения въ живота. Какво е искалъ да каже Христосъ съ думитѣ: „Който иска да ме послѣдва, трѣбва да се отрече отъ майка си, отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си“. — Майката, бащата, братътъ и сестрата, това сж силнитѣ желаня на човѣка, които могатъ да го спънатъ въ живота. Силнитѣ желаня у човѣка сж влюбвания, а влюбването е особень родъ захласване на човѣка. Болниятъ човѣкъ, измръзналиятъ човѣкъ сжщо тъй сж захласнати. Това сж състояния на влюбения. Болниятъ човѣкъ не яде, унася се, бълнува. Измръзналиятъ човѣкъ сжщо тъй не яде, започва да се унася и заспива. И влюбениятъ не яде, бълнува, захласва се. Стомахътъ на влюбениятъ не работи. Въ влюбване.

то има лъжливи прѣдстави за живота. Влюбениятъ мисли, че обектътъ, къмъ който храни нѣкакво чувство, може да внесе нова енергия въ живота му. Това е едно вътрѣшно заблуждение. Когато между двѣ разумни сжщества се прояви Любовь, между тѣхъ става обмѣна на Божествена енергия. Тази обмѣна е правилна, тя носи здраве и за двамата. Въ това отношение Любовьта е разуменъ, съзнателенъ актъ. Всѣка мисль и всѣко чувство, които не носятъ щастие и здраве за човѣка, тѣ сж човѣшки, а не Божествени. Такъвъ човѣкъ постепенно губи своето здраве и богатство.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Човѣкъ работи, за да се прѣхранва. Какъвъ е смисълътъ на храненето? Храненето засега е една отъ сжществениятъ работи въ живота ни, затова, именно, съврѣменнитѣ хора търсятъ нѣкакъвъ новъ елементъ за хранене, който да ги освободи отъ сегашното робство, въ което се намиратъ. Робството може да бжде постоянно, а може да бжде и врѣменно, случайно. Малко хора има въ свѣта свободни. Свободенъ човѣкъ е този, който живѣе надъ условията.

Често съврѣменнитѣ хора питатъ: „Какво нѣщо е Богъ?“ — Богъ е Първоизточникътъ на живота, отъ който човѣшката душа нѣкога се е отдѣлила, но е забравила своя произходъ. Когато човѣшката душа е слѣзла на земята, тя се е облѣкла въ плътъ и е дошла между своитѣ майка, баща, братъ и сестра, като условия за нейното развитие. Значи, първата фаза въ развоая на човѣшката душа е слизането ѝ между своитѣ близки, да расте и да се развива. Втората фаза е копнежътъ на душата да учи, да намѣри своя Учителъ. Душата търси своя Учителъ, а Учителътъ изпраща тази душа въ свѣта да се учи. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да разбира основнитѣ принципи, които се прокарватъ чрѣзъ бащата, майката, брата и сестрата. Какво очаква човѣкъ отъ своя баща или отъ своята майка, както отъ своя братъ

или от своята сестра? Какво очаква от своя Учител или от обществото, въ което живее? Какво очаква от храната? — Все очаква нѣщо.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Човѣкъ трѣбва да се стреми именно, къмъ придобиването на този хлѣбъ, като сжщественъ, необходимъ елементъ за съзнателния животъ. Едно отъ качествата на човѣшката душа е да се стреми къмъ съзнателния, къмъ Божествения животъ. Докато човѣкъ не придобие това качество, не може да се нарече истински човѣкъ. Какъвъ смисълъ ще има живота на нѣкой човѣкъ, който е живѣлъ 30 години на земята и слѣдъ заминаването отъ този свѣтъ турятъ на гроба му единъ красивъ паметникъ съ надписъ: „Тукъ почива такъвъ и такъвъ човѣкъ, на еди-каква си възраст и т. н.“. Какво е придобилъ този човѣкъ?

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и казва: „Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Христосъ подразбиралъ истинския работникъ, който е дошълъ на земята да работи съзнателно. Всѣки работникъ все работи за нѣкого, но първиятъ въпросъ, който той трѣбва да постави на разрѣшение прѣдъ себе си е въпросътъ: за кого работи той и за кого трѣбва да работи? Докато работникътъ не разрѣши този въпросъ за себе си, всички други въпроси оставатъ неразрѣшени. Това се отнася до всички хора безъ изключение. Каквото и да правятъ хората въ свѣта, ако не разрѣшатъ този важенъ въпросъ, кому трѣбва да работятъ, всички други въпроси ще останатъ неразрѣшени. Това нѣщо ще внесе горчивина въ тѣхния животъ, и въ края на краищата тѣ ще се разочароватъ.

И тъй, за да се доберемъ до истинскитѣ разбирания въ живота, Христосъ казва: „Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Това подразбира, че Онзи, Който е изпратилъ човѣка отъ невидимия свѣтъ да работи въ свѣта, намира, че той е достоенъ за своята прѣхрана. Подъ думата „неви-

димъ свѣтъ“ ние разбираме реалния, идеалния, неизмѣняемия свѣтъ. Този идеаленъ свѣтъ се проектира на физическия най-първо чрѣзъ една точка, която е несъизмѣрима. Тази точка има само едно проявление, безъ никакво измѣрение. Сама по себе си тя сжществува като понятие. Посоката на едно движение се измѣрва само съ една точка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една посока, едно движение, което наричаме неговъ центъръ. Този разуменъ центъръ сжществува въ неговото съзнание.

Мнозина питатъ: какво прѣдставлява човѣшкото съзнание? — Ние наричаме човѣшкото съзнание вдлжбнато огледало, което събира въ себе си лжчитѣ на Божествената свѣтлина и послѣ, чрѣзъ отражение, ги разпрѣсва въ окръжаващата го срѣда. Ако човѣкъ нѣма такова огледало, той не може да разбере задачата на своя животъ. За да може това огледало да се държи въ изправностъ, природата е дала разумъ, умъ на човѣка, да мисли и да разсуждава. Разумътъ пъкъ е Божествената свѣтлина, която се насочва къмъ това огледало. Това, дѣто хората обичатъ да се оглеждатъ въ огледала, показва, че и нашето съзнание е подобно огледало. И когато нашето съзнание е чисто, и всички прѣдмети ще се отразятъ въ тѣхния естественъ видъ, а това ще ни дава ясна прѣдстава за живота. Противорѣчията, които сжществува въ ума на съврѣменнитѣ хора за Любовта, за Мждростта, за Истината, за Правдата, за Добродѣтелта, за милосердието и за редъ прояви въ живота, зависятъ отъ чистотата, отъ степенята на яснотата на това огледало. Често нашето огледало се покрива съ прахъ, съ тънъкъ воалъ отъ мъгла, помрачава се, замѣглява се, и ние не можемъ да добиемъ ясна прѣдстава за живота — изгубваме връзката, смисъла на живота, не знаемъ отдѣ сме дошли и дѣ отиваме.

Първата велика задача за съзнанието на индивида е да рѣши въпроса, отдѣ е дошълъ и дѣ

отива. Този въпросъ не може да се рѣши колективно. Той се рѣшава единично. Казвамъ: малкитѣ нѣща въ свѣта сж трудни, а голѣмитѣ сж лесни. Защо? — Защото при голѣмитѣ работи хиляди хора работятъ заедно. И когато тѣхниятъ трудъ се съедини въ едно, той ще бжде достояние на всички. Каквото хората придобиятъ заедно, то ще се наслѣди отъ поколѣнието. Напримѣръ, богатата, които ние сега придобиваме по наслѣдство, сж изработени и придобити отъ сжщества, минали прѣди насъ. Нѣкои отъ тия блага сж човѣшки, нѣкои сж Божествени. Доброто, напримѣръ, не е благо, придобито отъ човѣшкия родъ. То е благо на Бога. Любовта сжщо не е придобита отъ човѣшкия родъ; тя е благо на Бога. Дойдемъ ли до човѣшката интелигентностъ, и тя е благо на ангелитѣ, а не на хората. Хиляди години сж работили тѣ, докато приготвятъ тази интелигентностъ, отъ която съврѣменнитѣ хора се ползватъ. Никой окултенъ Учителъ днесъ не може да говори на съврѣменното човѣчество за създаването на човѣка по този начинъ, както е писано въ първа глава на Битието. Това, че Богъ взелъ прѣстъ и направилъ отъ нея човѣкъ, като вдѣхналъ въ ноздритѣ му дихание на животъ, е дѣтински разказъ. За да направи Богъ първия човѣкъ, Той е трѣбвало да приготви неговитѣ органи въ разни области и послѣ да ги съчетае. И когато Богъ е казалъ: „Да направимъ човѣка по образъ и подобие Божие“, трѣбвало е да се донесатъ всички негови органи, приготвени отъ по-рано, споредъ първоначалния Божественъ планъ.

Питамъ: имате ли прѣдстава, дѣ и по какъвъ начинъ сж създадени вашитѣ очи? Сегашнитѣ физиолози гледатъ лако на този въпросъ. Тѣ намиратъ даже, че човѣшкитѣ очи не сж добръ направени, че не сж съвршени; но отъ 8,000 години насамъ тѣ се намиратъ подъ влиянието на грѣха, затова сж изгубили малко отъ своето първоначално съвршенство. Доколко очитѣ, като органъ, сж

издържливи, се вижда отъ това, че цѣли 8,000 години грѣхътъ е влияялъ върху тѣхъ, и хората не сж ослѣпли. Цѣли 8,000 години грѣхътъ е блѣскалъ и върху човѣшкия умъ и човѣшкото сърце, но пакъ не е могълъ окончателно да ги изврати. Най-послѣ, цѣли 8,000 години грѣхътъ е въздѣйствувалъ и върху човѣшкото съзнание, но пакъ не е могълъ напълно да го помрачи. Той е успѣлъ само да прѣмрѣжи неговата чистота и ясностъ, но тази мрѣжа лесно може да се прѣмахне. За всичко онова, което Богъ е вложилъ дълбоко въ човѣшката душа, Христосъ казва: „Никой не е въ състояние да измѣни нѣщо отъ първичния планъ, който Богъ е прѣдвидилъ за всѣка душа“. Защо? — Понеже нѣма по-могъщъ и по-мждъръ отъ Него.

При сегашния животъ хората се интересуватъ отъ това, дали ще бждатъ богати, учени, какво мнѣние ще иматъ другитѣ хора за тѣхъ и т. н. Всичко това зависи отъ тѣхъ самитѣ. Да бждатъ богати отъ тѣхъ зависи; да бждатъ учени отъ тѣхъ зависи. Като казвамъ, че всичко това зависи отъ тѣхъ, подразбирамъ, че всичко, каквото пожелаатъ, може да имъ се даде, а отъ тѣхъ зависи, доколко могатъ да го задържатъ и разработятъ. Колко хора има родени даровити, способни, но понеже не сж разработили своитѣ дарби и способности, умиратъ като най-обикновени хора. Такива хора само ядатъ, пиятъ и спятъ. Питамъ ги: защо не работите, защо не свирите? — Не ни е дошло още врѣмето. Виждате, обаче, нѣкой човѣкъ съ обикновени дарби, взелъ цигулката, по цѣлъ день свири. Човѣкътъ безъ дарби по цѣлъ день свири и работи, а даровитиятъ спи, яде и за нищо не мисли! Какъ ще си обясните това противорѣчие въ живота? — Противорѣчията въ живота могатъ само да се изяснятъ, но не и да се обяснятъ. За да се обяснятъ всички противорѣчия, трѣбва да се познава дълбоката философия на живота. При сегашнитѣ условия противорѣчията трѣбва да сжществуватъ като една възможностъ, като единъ вжт:

рѣшенъ стимулъ за човѣшката мисълъ. Въ физическия свѣтъ мисълъта се развива при противорѣчия. Има свѣтове, обаче, дѣто нѣма противорѣчия. Въ Писанието се казва, че и ангелитѣ се интересуватъ отъ голѣмитѣ противорѣчия, които човѣкъ прѣкарва на земята. Тѣ се интересуватъ отъ човѣшкия животъ, въ който и доброто, и злото се взаимно прѣплитатъ. Въ ангелския животъ злото е съвършено изключено. Ако нѣкой ангелъ се осмѣли да каже една отъ тия лоши думи, които хората си казватъ, той моментално би изчезналъ отъ небето. Хората, обаче, тѣй често си говорятъ лоши, обидни думи, и пакъ не изчезватъ отъ лицето на земята. Това показва, че Богъ е много снизходителенъ къмъ тѣхъ, а къмъ ангелитѣ е много строгъ. Ангелитѣ благоговѣятъ отъ Бога, а хората не се страхуватъ отъ Него. Какъ ще си обясните тѣзи противорѣчия? Когато нѣкой човѣкъ съгрѣши прѣдъ Бога, той веднага отива при Него и Му казва: „Господи, помогни ми! Паднахъ, окаляхъ се. Помогни ми да стана и да се очистя!“ Господъ го поглежда снизходително, и грѣхътъ изчезва.

Питамъ: колко отъ противорѣчията на хората сж истински, дѣйствителни противорѣчия? Допуснете, че вие сте човѣкъ съ слабости, обичате да пиете, и въ това състояние се скарвате и сбивате съ този, съ онзи, приказвате нелѣпости, докато най-послѣ ви заведатъ въ участъка. Вие седите тамъ и се чудите, защо нѣмате сила да се противопоставите на всички тия условия. Ами знаете ли, какво щѣше да бѣде вашето положение, ако бѣхте дѣйствително силенъ човѣкъ? — При това положение, като силенъ човѣкъ, вие можете да извършите такова голѣмо прѣстѣпление, за което да лежите цѣлъ животъ въ затвора. А тѣй, като слабъ човѣкъ, не можете да направите голѣмо прѣстѣпление. Ето защо, Провидѣнието, като знае вашата слабостъ, създава ви физически слабъ, за да не лежите цѣлъ животъ въ затвора. Слабиятъ

човѣкъ, като се напие, става смѣлъ и казва: „Нека се опита нѣкой да ме закачи!“ Обаче, намѣри се нѣкой по-силенъ отъ него, закачи го, удря му една плѣсница, и пияниятъ пада на земята. Поогледа се натукъ-натамъ, пакъ става и започва да си отмѣщава. Силниятъ човѣкъ му удря още една плѣсница. Пияницата отново пада на земята и казва: „Да му мислишъ, като стана сега!“ Става отъ земята, но е слабъ, не може да се бори повече и казва: „Извини ме, господине, нали знаешъ, пийнахъ си малко, объркахъ се, че не зная, какво говоря.“

Кои сж причинитѣ за произхода на пиянството въ свѣта? — Пиянството е аномалностъ въ свѣта, която се е породила вслѣдствие нереализирана любовъ. Това, което хората наричатъ любовъ, то е единъ видъ опияняване въ астралния свѣтъ. Когато Любовта, като сила, като Божественъ принципъ, не е правилно проявена въ живота, нейнитѣ сладки сокове, отъ дѣйствието на особенъ родъ микроорганизми се подлагатъ на ферментация, при която се образува особенъ видъ вино. Отъ това вино хората се упоаятъ и вършатъ хиляди грѣхове и прѣстѣпления. Това вино, което се образува, като вториченъ процесъ при Любовта, хората наричатъ човѣшка любовъ.

Мнозина запитватъ: какъ и отъ дѣ е произлѣзълъ грѣха? — Грѣхътъ произлиза отъ факта, че Божествената Любовъ не се проявява, както грѣбва, вслѣдствие на което става подпушване на нейнитѣ сили. Това подпушване е причина за всички грѣхове и прѣстѣпления, за всички отрицателни качества въ свѣта. Въ това отношение може да направите опитъ. Вземете най-лошия човѣкъ въ свѣта и му създайте работа, покажете му, че имате добро мнѣние за него, дайте му възможностъ, въпрѣки всички негови слабости и пороци, да опита Любовта, ще видите, че този човѣкъ въ кратко врѣме ще измѣни характера си. И когато хората ставатъ лоши, то е по единствената причи-

на, че тѣ мислятъ, какво никой не ги обича. Животътъ безъ любовь не може да сѣществува, тъй както човѣкъ безъ храна отслабва и безъ вода не може да сѣществува. Човѣкъ безъ любовь въ живота си се чувствува тъй недоволенъ, тъй нещастенъ, както когато нѣкой голѣмъ месоядецъ изпадне между хора вегетарианци. Тѣ не ядатъ кокошки, не ядатъ прасенца, а месоядецътъ иска да си хапне месце, и страда. Ами какво ще бѣде положението на този човѣкъ, ако той изпадне между хора родени вегетарианци, на които дѣдитъ и прадѣдитъ отъ четири поколѣния насамъ вегетарианствуватъ?

Свърѣменнитѣ вегетарианци още не сѣ истински вегетарианци. Ние наричаме свърѣменнитѣ вегетарианци „помаци“. Дѣдото на тия хора билъ месоядецъ, бащата и майката — сѣщо месоядци, а тѣ днесъ станали вегетарианци и ще говорятъ налѣво-надѣсно за вегетарианството. При това състояние на вегетарианството не може да се говори за голѣмо подобрение на обществото. Впрочемъ, вегетарианството е внесло известно подобрение върху здравословното състояние на хората, но за да може то да произведе пълненъ ефектъ, хората трѣбва да се свържатъ съ Първичната Причина, която е създала живота. Майкитѣ и бащитѣ трѣбва да се върнатъ къмъ онази първична вътрѣшна храна, която природата е опрѣдѣлила за човѣка. Свърѣменнитѣ учени изучавали ли сѣ първоначалната естествена храна, която природата е опрѣдѣлила за човѣка? Човѣкъ, за да намѣри Истината по този въпросъ, трѣбва да изпадне въ голѣми противорѣчия и страдания. Видете, какво прави вълкътъ при подобни положения на страдания и ограничения въ живота. Той отива до нѣкоя кошара — подгонятъ го. Отива до втора кошара — и оттамъ го подгонятъ. Ходи, лута се гладенъ изъ гората, 4 — 5 дня нищо не може да намѣри за храна. Най-послѣ започва да търси между растенията въ гората сладки коренчета, за да се

храни съ тѣхъ. Защо вълкътъ разрѣши въпроса на гладъ съ тѣзи сладки коренчета? Защо не яде горчиви коренчета, а търси сладки коренчета и тѣхъ яде? — Това показва, че нѣкога, въ миналото, вълкътъ е билъ вегетарианецъ и се връща къмъ тази своя опитностъ. Като се намѣри въ труднитѣ условия на живота и не яде 4 — 5 дня нищо, той си спомня, че нѣкога се е хранилъ съ сладки коренчета и си казва: „При това положение и безъ овци може да се прѣкара“.

Азъ привеждамъ този примѣръ за вълка, защото по сѣщия начинъ много хора запитватъ: какъ трѣбва да постѣпимъ при даденъ случай? Отдѣ да знаемъ, кое е добро и кое зло? Казвамъ: ако ви оставятъ 4 — 5 дня гладенъ, ще знаете, какъ да правите добро, ще разбирате, кое е добро и кое зло. Въ всѣки човѣкъ има добри заложби, дълбоко скрити въ него, дълбоко заровени още отъ вѣковетѣ. Сегашната култура трѣбва да събуди тия скрити дарби у човѣка и да ги разработи. Това, което свърѣменнитѣ хора наричатъ животъ, не е животъ; това, което тѣ наричатъ мисль, не е мисль; това, което тѣ наричатъ наука, не е наука. Има голѣма разлика между истинския животъ, между сѣщинската мисль и между положителната наука и сегашния животъ, както и сегашната мисль и наука. Ние не отричаме науката, нито ученитѣ хора, но казваме, че тѣ сѣ още далечъ отъ онова, което ученитѣ хора могатъ да постигнатъ. Нѣкой свърѣмененъ ученъ посвѣщава цѣли 20 — 30 години отъ живота си за изучаване живота на мравитѣ: какъ се хранятъ, какви жилища си правятъ и т. н. Това е цѣнна работа, но питамъ: какво е допринесълъ този ученъ за човѣшкия животъ съ изучаване живота на мравитѣ? — Все е допринесълъ нѣщо. Най-малко той е обърналъ вниманието на човѣка върху мравешката организация. Тѣ прѣдставляватъ една фаза на животъ отъ цѣлокупния общъ животъ. Другъ ученъ пъкъ изучава пчелитѣ. И тѣ

прѣдставляватъ една фаза на развитие отъ цѣлокупния животъ.

Слѣдователно, за да изучимъ живота на човѣка въ неговата пълнота, трѣбва да изучимъ всички форми, прѣзъ които той е миналъ и да ги съпоставимъ правилно. Напримѣръ, ако сегашнитѣ астрономи, които изучаватъ слънцето чрѣзъ неговия спектъръ, знаеха живота му, щѣха да разбератъ, чрѣзъ дедукция, че животътъ на слънцето не мяза на земния животъ. Тамъ съществува животъ отъ висшъ порядъкъ и висша хармония. Условията на земята коренно се различаватъ отъ тия на слънцето, понеже земята, сама по себе си, поглъща повече енергия, а дава по-малко. На това обстоятелство се дължи и грѣхътъ. Земята въ сегашното си състояние е майка мащеха. Тя казва за хората: „Тѣзи дѣца не сж мои, азъ не ги родихъ.“

Сега ще ви обясня, какви отношения може да съществуватъ между двѣ тѣла отъ различна голѣмина. Когато по-голѣмото тѣло поглъща повече енергия въ себе си, отколкото му трѣбва, въ малкото тѣло, съ което е свързано, се произвежда студъ. Когато голѣмото тѣло поглъща по-малко енергия, отколкото му трѣбва, въ малкото тѣло се произвежда топлина. Понеже слънцето изпраща голѣмо количество топлина на земята, оттукъ вадимъ заключение, че то е най-безкористното същество въ слънчевата система. Слънцето асимилира най-малко енергия въ сравнение съ другитѣ тѣла, вслѣдствие на което то изпраща тази грамадна енергия, която се развива у него, по всички членове на неговата система, като имъ поддържа живота. Слѣдователно, всѣко тѣло, което поглъща малко енергия навжтрѣ, а изхвърля повече енергия навънъ, може да стане центъръ на новъ животъ. Приложете тази философия и въ вашия животъ!

Мнозина запитватъ: „Какъ да се повдигна? Какъ да намѣря Бога? Какъ да се облагодоря?“

Казвамъ: поглъщайте по-малко енергия, а изпращайте повече навънъ! Тази мисль Христосъ е изразилъ въ слѣдния стихъ: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ То значи: всичката енергия, която човѣкъ е получилъ отъ Бога, той трѣбва да я изпрати въ пространството, за да може Божествениятъ Духъ да я използва за неговото напредване. Отъ спазването на това правило зависи и нашето развитие на земята. Нѣкой пита: „Какъ мога да възприемамъ най-добрѣ? Какъ мога най-добрѣ да уча?“ — Поставете ума си въ едно почиваще състояние и ще можете добрѣ и правилно да възприемате. Докато човѣкъ не дава, не може да учи. Кой ученикъ може да бжде способенъ?—Способенъ ученикъ е този, който отправя всичкото си внимание къмъ своя учителъ и съ това го насърчава да дава. Такъвъ ученикъ взима много отъ своя учителъ. Колкото по-малко внимание отдава ученика на учителя си, толкова по-малко получава отъ него. Слѣдователно, способността на ученика да учи и да възприема зависи отъ неговата вжтрѣшна интензивность. Нѣкой казва: „Азъ нѣмамъ нищо. Какво мога да дамъ?“ Законъ е: всѣки ще даде нѣщо отъ себе си, ще плати съ нѣщо отъ живота си. Ако нищо не плащашъ, нищо не можешъ да получишъ. Колкото повече плащашъ, повече ще получишъ; колкото по-малко плащашъ, по малко ще получишъ. Азъ говоря за Божествения законъ, дѣто съществува равенство; въ човѣшкия законъ равенство не съществува. И тъй, ако искате да учите и да възприемате правилно, отнасяйте се къмъ разумнитѣ хора съ голѣмо внимание.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Всѣки човѣкъ трѣбва да работи! За обяснение на тази идея ще ви приведа единъ мистически разказъ за единъ отъ древнитѣ монарси, нареченъ Рамахри. Той билъ уменъ царь, поетична натура, но толкова вискателенъ, че едва ли нѣкой отъ неговитѣ приятели, или отъ неговитѣ слуги мо-

тълъ свободно да се приближи до него. Който и да се приближавалъ при него, все ще му направи нѣкаква забѣлѣжка, все ще го изобличи въ нѣщо. Щомъ го погледне нѣкой, той веднага ще го запита: „Защо ме гледашъ така? Трѣбва да се научишъ да гледашъ добръ“. Щомъ нѣкой се обърне къмъ него съ двѣ-три думи, той веднага ще намѣри, че не му е проговорилъ намѣсто, както трѣбва и ще му каже: „Защо ми говоришъ така? Не можа ли да кажешъ друго нѣщо?“ Ако нѣкой човѣкъ се яви при него облѣченъ по свой вкусъ, веднага ще го запита: „Защо не се съобрази съ моя вкусъ, ами дойде така облѣченъ?“ Ако нѣкой го поздрави, той ще го запита: „Защо си сне шапката по този начинъ? Не можа ли да ме поздравишъ другояче?“ Въ цѣлата държава не могло да се намѣри единъ човѣкъ, който да задоволи вкуса на монарха Рамахри.

Питамъ: ако съврѣменнитѣ хора се намѣрятъ прѣдъ този царь, какъ ще излѣзатъ отъ това положение? Рамахри и днесъ е още живъ. Той живѣе у всички хора. Кой е Рамахри? — Недоволството у човѣка. По природа съврѣменнитѣ хора сж крайно недоволни. Човѣшкото съзнание е винаги будно за противорѣчията въ живота. Когато прѣзъ нашето съзнание минава нѣщо добро, то спи; когато минава нѣщо лошо, нѣщо грозно, съзнанието ни е винаги будно да го хроникира. То отбѣлѣзва злото въ свѣта така, както сеизмографътъ отбѣлѣзва землетресенията и голѣмитѣ бури въ природата. Какво добро принася сеизмографътъ, като отбѣлѣзва, че еди-къждѣ си е станало катастрофално землетресение, отъ което сж загинали нѣколко града и еди-колко си хора? — Сеизмографътъ допринася нѣщо добро. — Какво добро, именно? — Дава възможность на всички народи да научатъ за нещастieto, което е сполетѣло нѣкоя страна, и по такъвъ начинъ да ѝ изпратятъ своята помощ и своето съчувствие. Необходимо е да се изпрати помощ на пострадалитѣ!

Тия народи, които изпращатъ помощъ къмъ пострадалитѣ, съ това искатъ да имъ кажатъ: „Не се обезсърдчавайте, вие имате подкрѣпата и на другитѣ хора въ свѣта!“

Казвамъ: болеститѣ въ съврѣменнитѣ хора сж особенъ родъ землетресения. Когато стане нѣкое силно землетресение, то събаря кжшитѣ на хората. По сжщия начинъ, когато нѣкой човѣкъ заболѣе отъ сериозна болестъ, той лѣга на леглото за 3 — 4 — 5 мѣсеца и като стане отъ леглото, болестъта е стопила мазнинитѣ му, тѣлото е олекнало съ 10 — 15 клгр.. Понѣкога духовниятъ сеизмографъ у човѣка прѣдсказва нещастieto, което ще го сполети, нѣколко часа или деня прѣди да е дошло. И тогава човѣкъ казва: „Струва ми се, че ще заболѣя отъ нѣщо, вие се нѣщо около главата ми“. Разумниятъ работникъ трѣбва да си избере такава работа, която да не е въ противорѣчие съ Божиитѣ закони. Учениятъ професоръ — философъ трѣбва да си избере, като прѣдметъ за размишление, такива мисли, такива теории, които да не сж въ противорѣчие съ Божиитѣ закони. Ученитѣ хора трѣбва да бждатъ крайно искрени, всѣки моментъ да сж готови да корегиратъ своитѣ погрѣшки.

И тъй, всички хора трѣбва да бждатъ искрени, като дѣцата, всѣкога да сж готови да корегиратъ своитѣ понятия и схващания за живота. Сегашното младо поколѣние трѣбва да си създаде една възвишена идея за Бога, като най-доброто сжщество, съ будно съзнание всѣкога и съ пълна готовность да помага, да внася въ насъ добъръ, чистъ и възвишенъ животъ. Днесъ съврѣменното човѣчество не познава Бога и затова, отъ понятията на бѣлгаритѣ за Бога, ще схванете, че ви говорятъ за нѣкакъвъ бѣлгарски Богъ. Въ Англия говорятъ за английски Богъ. Въ Америка — за американски Богъ и т. н.. Питамъ: прави ли сж тия схващания, тия понятия за Бога? Когато слънцето минава прѣзъ Бѣлгария, бѣлгарско ли е?

Когато слънцето минава прѣзъ Англия, английско ли е? Когато слънцето минава прѣзъ Америка, американско ли е? Когато слънцето минава прѣзъ Германия, германско ли е? Наистина, онази частъ отъ слънчевата свѣтлина, която минава прѣзъ България, или прѣзъ Англия, или прѣзъ Америка, или прѣзъ Германия, се пада на тия страни, но слънцето въ сжщностъ не принадлежи нито на България, нито на Англия, нито на Америка, нито на Германия, нито на коя и да е друга страна. Мисълта, че слънцето принадлежи на коя и да е страна, е користолюбива и заблуждава хората. Тази идея трѣбва да се схване добръ въ съзнанието на човѣка, и той да разбере, че частитѣ не съставляватъ цѣлото, но цѣлото сжществува независимо отъ своитѣ части.

Свърѣмненната философска мисль твърди, че всѣко тѣло има свои части. Тази мисль е права, но всѣка отдѣлна частъ не съставлява цѣлото тѣло. Напримѣръ, човѣкъ има ржцѣ, но ржцѣтѣ не съставляватъ човѣка; човѣкъ има очи, но очитѣ не съставляватъ човѣка; човѣкъ има мозъкъ, но мозъкътъ не съставлява човѣка; човѣкъ има стомахъ, бѣли дробове, мускули и редъ още органи, но тѣ сами не съставляватъ човѣка. Тѣ сж само отдѣлни органи, а човѣкътѣ може да сжществува и безъ тѣхъ. Въ физическия свѣтъ, обаче, безъ тѣзи органи, човѣкъ не може да види свѣта тъй, както е създаденъ. Той може да го види по другъ начинъ, но това ще бжде специфиченъ начинъ.

Казвамъ: при разглеждане на различнитѣ религиозни въпроси, най-първо трѣбва да се спремъ на слѣдния въпросъ: каква частъ енергия отъ Божествената Любовь асимилира всѣки човѣкъ и каква частъ отъ тази енергия изпраща навънъ. Този е единъ важенъ процесъ, съ който трѣбва да започне артериалната духовна система на човѣка, за да бжде готовъ да заживѣе съ новитѣ разбирания на живота, съ новитѣ методи на науката. Напримѣръ, има нови методи за изучаване на слънцето. Ако всич-

ки, които сега ме слушате, сте готови за тѣзи нови начини, още сега трѣгваме за слънцето и за 20 минути ще бждемъ тамъ: ще се разходимъ по него, ще разгледаме планинтѣ и горитѣ му, ще видимъ петната, ще разберемъ, какъ живѣятъ сжществата на него, и слѣдъ половинъ часъ ще се върнемъ на земята. Само по този начинъ ще разберемъ, дали слънцето е огнено, горящо тѣло, каквото ученитъ хора на земята го описватъ, или не е такова. Често сжществата, които живѣятъ на слънцето, си правятъ редъ забавления, които понѣкога засѣгатъ и насъ. Така и Неронъ запали Римъ за свое удоволствие, да види, какъвъ ефектъ ще произведе това нѣщо върху самия него. Въ това врѣме той свирѣше съ арфата си и декламираше най-хубавитѣ си произведения, като казваше: „Великолѣпна е тази гледка! Велико нѣщо е да гори Римъ! За такъвъ великъ поетъ и декламаторъ, като мене, и Римъ може да гори. Азъ заслужавамъ това!“ Тѣй си мислѣше Неронъ по това врѣме. Всички хора, обаче, бѣдни и богати, бѣгаха съ настрѣхнали коси отъ ужасъ, а Неронъ свири и пѣе, не иска да знае, чуди се, какво положение да заеме, какъ по-добръ да се любува на тази гледка.

И наистина, великолѣпно нѣщо е да гори Римъ за единъ великъ човѣкъ! Но още по великолѣпно е, когато става въпросъ, кой запали Римъ, Неронъ да каже: „Азъ запалихъ Римъ.“ Какво направи той, обаче?—Той посочи като виновници за запалването на Римъ християнитѣ. Тази е лошата страна на неговата постѣпка. Неронъ трѣбваше да бжде доблестенъ, да каже: „Азъ съмъ силенъ човѣкъ, великъ поетъ и за свое удоволствие искахъ да запали Римъ.“ Така постѣпватъ и мнозина отъ свърѣмненнитѣ хора. Тѣ взиматъ своитѣ арфи, запалватъ Римъ и започватъ да декламиратъ стихотворенията си, но като ги питатъ, кой запали Римъ, отговарятъ: „Еди-кои си запалиха Римъ“. Казвамъ: тѣзи хора започватъ добръ, свършватъ злѣ. Кажете: азъ запалихъ Римъ! Хубаво е да се запали

огъня въ Римъ, но не самия Римъ. И нека този огънь гори съ такава свѣтлина, която да просвѣтшава умоветъ на хората, и съ такава топлина, която да стопля замръзналитъ имъ сърца!

Питамъ: защо когато умиратъ баша ви или майка ви, които вие обичате, веднага ги детрониратъ, като ги или заравятъ въ земята или изгарятъ въ пещьта? Въ това отношение, египтянитъ имаха по-прави схващания: тѣ балсамираха своитъ умрѣли, а свърѣменнитъ хора ги заравятъ въ земята, или изгарятъ въ пещи. И еднитъ, и другитъ иматъ идея за това, но лошото е тамъ, че сегашнитъ хора искатъ по-скоро да се освободятъ отъ своитъ умрѣли. Днесъ, като умре нѣкой нашъ близъкъ, едва сърцето му спира да тупти, и ние бързаеме да го занесемъ на гробищата. Казвате: „Нека си върви вече този човѣкъ. Другъ да дойде на негово мѣсто!“ Какви сж тия хора, които могатъ тъй лесно да погребватъ своитъ идеали? Какъвъ е този човѣкъ, който може да изневѣри на Бога за една жена въ свѣта, или за нѣкаква обикновена служба, или за нѣкакви си стотици левове, които получава отъ държавата? Ако единъ човѣкъ ходи отъ църква на църква да търси Истината и мѣни своитъ възгледи, както хамелионътъ цвѣта си, питамъ: какви сж тия убѣждения? Казвамъ: всички църкви сж едно и сжщо учрѣждение. Истината пѣкъ е на сѣкждѣ една. Дѣто и да идете, въ която църква и да влѣзете, Истината е една. Въ която кжша и да влѣзете, слънцето еднакво грѣе. Разликата седи въ това само, че нѣкждѣ прозорцитъ сж по-голѣми, нѣкждѣ — по-малки, вслѣдствие на което въ нѣкоя кжща влиза повече свѣтлина, а въ друга — по-малко. Обаче, трѣбва да знаете, че въ всѣка кжща има възможность да влиза много свѣтлина. Чудни сж нѣкои хора, когато искатъ да ни убѣдятъ, че тѣ знаятъ Истината повече, отколкото другитъ хора. Това значи, че тѣхнитъ прозорци сж по-голѣми; но всѣки човѣкъ може да отвори

своитъ прозорци, за да възприеме чрѣзъ тѣхъ повече свѣтлина. Този е принципътъ, който можете да приложите въ живота си. Всички хора иматъ възможность още сега да намѣрятъ извора на своя животъ.

Мнозина запитватъ: какъ ще се оправи свѣтътъ? — Свѣтътъ ще се оправи, като мине прѣзъ голѣми изпитания, прѣзъ голѣми бури. Бурята прѣдставлява процесъ на прѣчистване. Капитанътъ, който управлява сега парахода на цѣлокупния животъ, трѣбва да бжде много разуменъ, да разбира смисъла на живота, за да изведе парахода благополучно на пристанището. Всемждъръ и великъ е Този капитанъ! Всѣки, който Му се подчинява, ще прѣкара всички изпитания и бури и ще влѣзе въ новия животъ.

Днесъ всички учени и религиозни хора трѣбва да застанатъ на разумна почва, да се загрижатъ за сѣднитъ, за страждущитъ, да имъ покажатъ правия пѣтъ, да имъ поговорятъ за смисъла на живота. Не е достатъчно само да нахранимъ човѣка, но трѣбва да се погрижимъ за неговата душа, да му покажемъ истинския животъ, въ който трѣбва да живѣе. Кое е по-хубаво: да бждешъ ученъ човѣкъ или невѣжа? Хубаво е да знаешъ да четешъ, да пишешъ и да мислишъ, но по-хубаво е да съзнавашъ, че знанието, което имашъ, ти е дадено отъ Бога и да Му благодаришъ. Слѣдъ това да употребишъ това знание за свое благо, както и за благо на своя ближень. Такъвъ човѣкъ ще увеличава знанията си всѣки день. Казва се въ Писанието: „Праведниятъ човѣкъ върви отъ знание въ знание, отъ слава въ слава“. И тогава ние казваме: работникътъ, който работи за Бога, е достсенъ за своята прѣхрана и на физическия свѣтъ, и на духовния свѣтъ, и на Божествения свѣтъ.

И тъй, основната мисль, която трѣбва да остане въ съзнанието на хората е слѣдната: давай-те повече, асимилирайте, поглъщайте, по-малко!

Имайте характера на слънцето! Нѣкой ще каже: да, ако азъ бихъ ималъ толкова злато, колкото единъ милиардеръ, щѣхъ да направя хората щастливи. — Не, това щастие е врѣменно. Истинското щастие на човѣка седи въ реализиране на неговитѣ възвишени и благородни идеи. Само така човѣкъ ще се освободи отъ празнословие, отъ вглеждане въ чуждитѣ погрѣшки, отъ одумване и т. н. Погрѣшкитѣ, както злото въ свѣта, трѣбва да съставляватъ поука, учение за всички хора. Учете се отъ всичко, което става въ свѣта! Ние гледаме на свѣта отъ по-високо становище, отъ Божествено гледище. Злото въ свѣта е условие за проявяване на Божията Любовь, на Божията Мъдрость, на Божията благодѣтелность, милость и т. н.. Нѣкой човѣкъ изяжда едно агне. За агнето това е зло. Защо се допуска това зло? — Въ дадения случай агнето се жертвува за човѣка, да прѣмине въ нова, по-висока форма, съ нова енергия и нови разбирания. При това благо, което ще добие агнето, не струва ли да бѣде изядено? Но човѣкътъ, който изяжда това агне, трѣбва да е въ състояние да трансформира неговата енергия отъ по-низка въ по-висока. Не е ли способенъ да направи това, нито човѣкътъ ще се ползува отъ агнето, нито агнето ще се ползува отъ тази жертва. Ако ти си единъ червей и се пожертвувашъ за нѣкого, за да минешъ въ по-високо състояние, тази жертва е на мѣстото си. Нѣкой казва: „Смачкаха ме хората, изгубихъ човѣшкия си образъ“. Питамъ: ако съ това смачкване ви се даде нѣщо по-велико, не струва ли да се посмачка малко вашия видъ? — Струва, разбира се. Това, което Богъ дава на човѣка, напълно замѣства загубеното.

Ще ви приведа случая за единъ турчинъ бекрия, т. е. голѣмъ пияница — на день изпивалъ по едно кило джибренка. Това станало въ Шуменъ. Този турчинъ отива една вечеръ, около 10 ч., въ една кръчма. Кръчмата била затворена, кръчмарьтъ си легналъ. Той похлопалъ на вратата. Излиза кръчмарьтъ и го пита: „Какво

искашъ?“ — Моля ти се, дай ми 100 грама джибренка! Кръчмарьтъ, по погрѣшка, взима въ тъмнината газеното шише и налива 100 грама газъ вмѣсто ракия. Турчинътъ надига шишенцето да пие, и веднага извиква: „Какво направи ти? Даде ми газъ вмѣсто ракия.“ Какво става слѣдъ това съ турчина? — Отъ този моментъ той прѣстава да пие. Отъ тогава всѣка година наредъ отивалъ при кръчмаря и му казвалъ: „Много ти благодаря за лѣкарството, което ми даде вмѣсто джибренката. То ме спаси и ошастливи живота ми“. Питамъ: ако и вие въ нѣкоя мрачна нощъ на живота си изпиете $\frac{1}{4}$ кило газъ, който ще ви спаси отъ единъ лошъ навикъ и ви постави въ правия пѣтъ на живота, не струва ли да изпиете тези газъ, като лѣкарство? — Струва да се изпие.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Всѣки човѣкъ е достоенъ за онова, което му се случва въ живота. Мнозина, обаче, се считатъ недостойни за онова, което имъ се случва. Който е недоволенъ отъ това, което го сполетява въ живота му, нека подаде заявление да го уволнятъ.“

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана. Защо? — Не се интересуйте отъ това, но всѣки да каже въ себе си: „Азъ съмъ достоенъ за радостта, за страданията, за любовта, както и за умразата въ свѣта“. Нима, ако извади агнето отъ устата на вълка, той нѣма да се разгнѣви? — Ще се разгнѣви, разбира се. Но ти ще извадишъ агнето отъ устата на вълка, и ще му кажешъ: „Ти нѣмашъ право прѣдъ моитѣ очи да изяждашъ агнето!“

И тъй, ако възприемете и използвате енергията, която се образува сега въ свѣта при землетресенията и буритѣ, тогава всички мѣждоти, страдания и противорѣчия, на които ще се натъкнете, нѣма да ви причинятъ никакви пакости. Това е изказано въ 91 Псаломъ съ слѣдния стихъ: „Тисяща ще падатъ отъ страната ти и десетъ тисъща отъ дѣсно ти, но при тебе нѣма да се приближатъ“. Мо-

гати да ставатъ редъ катаклизми въ природата, но такъвъ човѣкъ ще остане незасегнатъ; стотици къщи около него могатъ да се разрушатъ, но неговата ще остане неповрѣдена; земята ще отваря и затваря устата си, но него нѣма да погълне. Ако пъкъ го погълне, той ще има сила да ѝ каже: „Отвори устата си и ме изхвърли навънъ!“ Земята не може да поглъща праведни хора. Тя обича грѣшниците: отваря устата си, като сомъ, и ги поглъща.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Ако внесете тази мисль въ ума си и направите единъ малкъ опитъ въ това отношение, ще видите, че има какво да се работи и учи. Нѣкои казватъ, че сж остарѣли, че не е врѣме за учене вече и т. н. — Не, не сте остарѣли. Ако се считате стари, това е отъ безлюбие. Който люби, той не остарява. За Бога се казва, че е Любовь. Той остарява ли? — Не, Той е вѣчно младъ. И затова, когато Богъ заживѣе у насъ, ние ще се подмладимъ, ще придобиемъ условия за ново знание, ще станемъ силни и мощни, да разрѣшаваме задачи на живота. Всѣки ще разрѣшава задачите си така, както подхожда на неговото естество. Слѣдователно, нашата задача не седи въ това, да измѣняме живота на хората, но всѣки трѣбва да разрѣшава задачите си при обстановката, въ която е поставенъ и при възможностите и условията, които отговарятъ на неговото естество. За да бждешъ човѣкъ, не е нужно специална обстановка. Обстановката не измѣня човѣка. Азъ съ удовольствие наблюдавамъ усилията, които прави нѣкоя мравка или пеперуда; съ удовольствие наблюдавамъ, какъ текатъ изворите, какъ грѣе слънцето, какъ духатъ вѣтроветъ и т. н.. Изворите, слънцето, това сж сщества, съ които ние се разговаряме на специаленъ езикъ. Напримѣръ, ако бутнете нѣкоя мравка малко грубо, тя веднага се изправя и ви пита: „Какво искашъ отъ мене? Защо ме буташъ?“ Ако се отнесете внимателно къмъ нея, тя започва да

движи пипалцата си, да се разговаря учтиво и ви пита: „Какво ново има?“ И започва да разговаря, какво е прѣдзначението ѝ въ мравуняка. какъ живѣе тамъ и т. н.. И мравите иматъ своя култура, свой езикъ. Ако вие знаехте по-главните модерни езици или нѣкои отъ старите езици, като староеврейски, старогръцки, санскритски. или другъ нѣкой езикъ, щѣхте ли да страдате? Знанието на езици е голѣмо богатство за човѣка. Ами ако знаехте езика на ангелите, щѣхте ли да страдате? И ангелите иматъ своя граматика, своя писменостъ, свои нарѣчия, главно три — за трите различни свѣтове. Те си служатъ съ около 35 милиона думи. Това още не се отнася до първокласните, но до нѣкои отъ по-долноразредните ангели.

Ще кажете: вѣрно ли е това? — Ако вѣрвате, вѣрно е; ако не вѣрвате, не е вѣрно. Числото 35 милиона показва богатство на съзнанието. Каква тънкость, каква широта и просторъ на съзнанието се изисква, за да се постигнатъ тия нѣща! Колко хиляди години се изискватъ, докато стигнете до тукъ! Ще дойде день, когато човѣкъ ще борави съ 35 милиона думи въ своя рѣчникъ. Каква красота, какво величие се крие въ такъвъ езикъ! Всички тия думи се включватъ само въ една дума. Езикътъ съдържа цѣлъ козмосъ въ себе си. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, ще видите, че всѣка дума има своя опрѣдѣлена форма. Напримѣръ, думата Любовь има своя форма, въ видъ на тѣло, на прѣдметъ, съ който може да се забавлявате. Думата Мждрость сжщо така има своя опрѣдѣлена форма. Думите сж реални, а не отвлѣчени понятия. Те съотвѣтствуватъ на извѣстни прѣдмети на земята. Кой прѣдметъ съотвѣтствува на Любовта?

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Ученикътъ е достоенъ за знанието, което му се дава. Праведниятъ е достоенъ за Божията Благость.

Сега, азъ желая у всички да се яви стремежъ

да учите, да придобивате знания. Истинско на-
ние е нужно на всинца ви — знание, което смиря-
ва, а не което възгордява човѣка. Всички хора се
нуждаятъ отъ знание, което внася свѣтлина, миръ,
щастие Божествено благо за душата и разкрива,
че междъ всички явления въ живота има тѣсна
вътрѣшна връзка. Всичко въ свѣта съдѣйствува
за проявлението на Божията Любовь и Благость
въ свѣта, които създаватъ условия за тѣсна връз-
ка между души ъ. Странданията сближаватъ хора-
та въ свѣта, или създаватъ условия за проява на
Божията Любовь, Която свързва всичко въ едно
цѣло.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 13 май, 1928 г.
въ София.

3'